

Поновлений
Випуск №1
(січ. лют. бер.)
10998 року

Самобутня Україна

Наша дума, наша пісня,
Не вире, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O.Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

МОЛИТВА ЗА БАТЬКІВЩИНУ

О, Святая!
Свята Батьківщино моя!
Як поможу тобі в одчаю, –
І ти закована і я...
Скажи тиранам Божу волю, –
Не розуміють, не приймуть!
І на твоїм широкім полі
Камінням вісника поб'ють!
Знесуть високі могили
І понесуть із словом зла!
Тебе убили, розчавили
І восхвалить заборонили
Твої великі діла!

О, Боже Сильний і Правдивий,
В твоїй руці – Життя і
Смерть –
Вдягни у славу свою твердь
І сотвори святеє диво –
Воскреснуть мертвим повели!
Благослови возстать собором
На подвиг новий і суворий –
На чин викуплення Землі,
Землі, повитої в неславу,
Стократ политої криваво
Колись преславної Землі!

Т.Шевченко

(9 березня, 1814 – 10 березня, 1861)

"Коли народ народжує великого поета, час
свободи вже надходить"

3 ВЕЛИКОДНЕМ СВІТЛА ДАЖБОЖОГО (святкові вітання)	2	АНТИХРИСТИ (християнська мораль)	14
НАШІ ПРОРОКИ ТА ХРИСТІЯНСТВО (Т. Шевченко, Л. Українка, І. Франко)	7	ТРОХИ ПРО ЄДНІСТЬ (аналіз Візантійської символіки)	15
ДО СТОЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МСТИСЛАВА	10	ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ОСТРОВСЬКОГО (пропозиція об'єднання)	16
СВ. КИРИЛО І МИФОДІЙ (алфавіт, Моравія)	12	ПОВІДОМЛЕННЯ ГОЛОВНОГО СТОЛУ ОСІДУ Ст. "ОРІЯНА"	18

З ВЕЛИКОДНЕМ СВІТЛА ДАЖБОЖОГО

Дорогі, побратими і посестри!

Вітаємо всіх Вас, в Україні і за кордоном з найбільшим весняним святом хліборобів-оріїв, Святом запліднення Матері-Землі. Бажаємо щастя і доброго доробку на славу нашої Батьківщині.

Основним життєво-необхідним продуктом для людей Оріяни-Скитії-Руси був хліб. Тому всі найбільші свята Колодара (календаря) ознаменовані випіканням різного роду хліба у відповідності до свята.

Колач – на Коляду, на Святу Різдвяну Вечерю.

Блинці – на Масляну

Коровай – на весілля

Вареники і паляниця – на Новий Рік – Свято Весни, свято Щедрика.

Висока Паска з писанками і Солодка Баба – до Воскресіння Землі, Води, всієї Природи.

Сонце зіграло холодну Землю і вона вже готова прийняти нове насіння, і дати плід.

По старому звичаю, Баба залишається вдома, а освячується тільки Паска з яечками і приноситься до Баби. Яечки розписуються жінками – то було своєрідне письмо-побажання, яке сьогодні вже не зрозуміле нам, як також звичай грати навбитки крашенками між чоловіками. Випікання Паски і Баби уособлювало в собі два початки – чоловічий і жіночий. Бо все в природі родиться від їх взаємодії. Наші звичаї пов'язані з природою. Як писав один український поет: “Гляньте дітоньки довкола – цілий світ велика школа!”

Християнство намагається пристосувати і подати своє пояснення старовинним народним звичаям. Ось що пише про це, опираючись на труди Г. П. Федотова, Степан Ярмусь (православний протоієрей-професор богослов'я) у своїй книзі “Духовність Українського народу”:

Християнство втілювалось в кожний народ шляхом пристосування себе, або зодягання на себе тієї дохристиянської спадщини, яка зберігається в підсвідомості душі народу. ...І якщо греків дивувало, а то й ображало шанобливе відношення нашого народу до хліба; і якщо вони століттями боролись проти нашого звичаю освячення пасок на Великдень, – ми зберігаємо цей звичай по сьогодні й не дозволимо вважати його поганським. ...Навіть деякі властивості мітологічних божеств були християнізовані й перенесені на християнських святих. І так, наприклад, функції сварога (бога неба, сонця і вогню) заступили святі Кузьма і Дем'ян; Перуна (бога грому й блискавки) – Пророк Ілля і Св. Миколай (останній недавно відправлений на “пенсію” Папою Римським); Велеса (бога тварин) – Св. Власій, Мокосиу (богиню породіль) – Св. Параска і т.д.

Далі в книзі твердиться, що хоч наші предки ще до християнізації мали високу духовну культуру їм все таки необхідно було християнізуватись. Чому? Відповіді в книзі не знайдете. Це нагадує статтю в газеті ще за часів побудови комунізму в Україні: “...Замінили безпартійного голову колгоспу на комуніста – корови стали давати більше молока”

Заберіть в українських християн “Біблію” разом з Ісусом Христом. Вони не лишуться без Бога. З ними завжди будуть їх Різдво, Коляда, Паска і все інше. Спробуйте забрати в українців це і лишіть тільки біблію!? ..Стара, як світ мудрість: Бога в книзі не знайдеш.

“Немає віри вищої, або нижчої – є Рідна і Чужа. Рідна Віра та в якій рідні святощі” (Лев Силенко, “Мага Віра”). Штучно збудована на запозичених цінностях Віра – це релігія. Вона не вічна, як не вічні закони створені людьми – вони тільки на певний час. Закони природи вічні, бо від Бога. Книга ніколи не замінить поняття Бога, вона може тільки доповнити це поняття новими знаннями.

Мабуть для українців в Україні цікаво буде знати, що американські християни інакше святкують свято Паски. По-перше, вони не вживають саме слово “паска”, що руйнує твердження деяких науковців про походження його від жидівського слова “песOVER”, а кажуть “істер”. І на крамничних полицях з'являються зайці з цукерками у вигляді кольорових яєць. Кажуть: “Яйця Істер”, або зайці Істер, про писанки і історію цього свята нічого пояснити не можуть. Святкового хліба не печуть. Енциклопедичний словник пояснює свято Істер, як “поганське свято весни”. Цілком можливо, що Істер походить від імені Вавілонської Богині

Іштар.

Деякі дослідники вважають, що слово “паска” походить від “песOVER”. Але подібність звучання ще не є доказом подібності значення. Наприклад: “Басура” – Бог Сонця у шумерів і іранців, але в іспанській мові – це значить “сміярка”; “спік” – в англійській мові значить говорити, а по-нашому має інше значення.

У біблійному словнику Короля Джеймса (1959 року) читаємо про паскальне ягня (pesah, у мові гібру). У старому завіті, ягня яке різали і їли вночі жиди, на свято песOVER. Жертовне ягня повинно бути здорове і без плям. Від нього збирається кров у посудину і цією кров'ю кропиться не тільки вівтар, але й двері та вікна жидівського дому (кнісх.12.22). У новому завіті, Павло використовує цей самий вираз до Ісуса Христа: “Христос є наше паскальне ягня, принесене в жертву.” (1, Кор, 5-7), (Іван, 1:29-36).

Як бачимо, Українське свято Паски, свято воскресіння Землі, нічого спільного ні з Ісусом ні з “Біблією” немає. Це свято прийшло до нас від наших предків ще з перед-трипільських часів, часів матріархату.

Громади “Оріяна”, “ім. Т.Г. Шевченка” і “Кия”
Рунтато Б. Свириденко

Великоднє вітання з Київa

ДО СПОВІДНИКІВ РІДНОЇ ВІРИ В УКРАЇНІ І ПО ВСЬОМУ СВІТІ

“Земле Рідная, Твоє Воскресіння осяяне Сонцем, Твоє Воскресіння вище всіх умираючих і воскресючих богів”. (“Мага Віра”, Л. Силенко).

Внуки Дажбожі! Так, як відповідно до Вічних Непорушних Законів Дажбожого Всесвіту обов'язково приходить Весна і Воскрешає Все, що завмерло на зиму, так обов'язково Свідомість Людини Воскрешає від чар завмерлої ідеології.

Людина – Свідомість Світу. І Світ плекає, оберігає свою Свідомість. Життям взагалі, а Людиною зокрема, Світ усвідомлює Себе. І вільний розвиток пізнання, вільний розвиток свідомості, як Священний обов'язок, охоронено Вічними та Непорушними Законами Світу.

Як неможливо зупинити Дію Всесвіту, так неможливо зупинити прагнення пізнавати та усвідомлювати цю Дію Людиною, бо кожна Людина є Частиною цієї Всевишньої Дії.

По велінню Законів Всевишнього Дателя Буття Весна приходить на нашу Землю щороку, але зміни в свідомості Людини відбуваються не так часто.

Так, умирання богів, синів божих та їх воскресіння сьогодні Свідомістю Людини однозначно визнається як необґрунтовані уявлення народів сивої давнини.

Але наші Святі і Вільні Предки, святкуючи щовесни Великдень Воскресіння Вічного, раділи Правдивому, для всіх людей однаково очевидному, ніким незапереченому пробудженню Життя безпосередньо Всевишньою Дією.

Святі наші Предки в часи, названі Трипільською культурою, 5-7 тисяч років тому, а може і значно раніше, взяли за знак пробудження, оновлення Життя – яйце, розписуючи його знаками міжзоряного тяжіння – сарґами, знаками сонця, світла, землі, води, дощу, роси, пророслого зерна, знаками вічності, безмежжя, безсмерття, і назвали таке яйце писанка, а як знак зародження Життя, крові –

Клуб “Знаки” Громади Б. Островського

красили яйце в червоний колір і назвали його крашанка. Та пекли високий Святий Хліб, називаючи його Баба, що значить Праматір Життя і Роду, обкладали Бабу писанками та крашанками – знаками Всесвіту та Життя, що означає Єдність Життя та Роду.

Ми українці-русичі мріємо про Єдність. У Великодні Свята нас роз'єднала і роз'єднує придумана чужинцями принизлива для нашої Свідомості казка про воскресіння з мертвих. Зате нас, всіх українців-русичів об'єднує наша дивовижно прекрасна прадавня Священна Великодня Обрядовість, сутність якої не воскресіння із мертвих, а Вічне Постійне Народження, Оновлення Життя. Погляньмо на Весну, на її Вічне радісне Оживання – цього і сліпий хоч не побачить, але відчує, зрозуміє.

Внуки Дажбожі! На Великдень, 19 квітня, за Звичаєм Святих Предків наших, приготуємо крашанки, писанки, Баби, Святкові страви та освятімо їх у наших Храмах-Громадах. Мінняймося писанками та крашанками один з одним. Мінняймося із своїми родичами, друзями, добрими знайомими, зовсім не думаючи про те, що у них можуть бути чужі уявлення про Великдень – не сперечаймося, а виконуємо Святий Обряд Єдності всіх Українців-Русинів.

Особливо Святим Обрядом Єдності від Предків наших визначається хто правдивий РУНВіст. Правдивий не сперечається, бо Правда це – Дія. Правдивий на Великдень радісно обмінюється писанками та крашанками; на дев'ятий день, на Проводи, іде на Могили Рідних своїх, ставить Бабу та кладе крашанки, поминає стравами; на 25-ий день, 18 травня, на Рахманський Великдень, поминає крашанками Предків, які 5 тисяч років тому розійшлися по світу, утворивши Індо-Європейську цивілізацію; на 40-ий день, на Навський Великдень Вічності, знову ж таки крашанками прославляє Дажбога за Життя Вічне взагалі, а Роду нашого зокрема. Так Діє Правда РУНВіста. Так діяла і діє Правда Онука Дажбожого. Ось чому – не вмирає Душа наша! І Життя не вмирає – Весною Вічною Дією Дажбога Життя Оновлюється, Воскресає – саме в цьому суть нашої Великодньої Свідомості.

Свідомий величній Правді Світу, радісно вітаю Вас, Українці-Русини, Онуки Дажбожі із Великоднем Воскресіння Вічного.

Вітаю Суцї в Дажбозі Життя і Воскресіння України.
Дажбіг Живий – Вічно живий!

ГОЛОВА Священної Ради ОСІД РУНВіри в Україні
Рунтато Богдан Островський

РЕЦЕПТ ПАСКИ

(З КНИГИ С. СТЕЧИШИН, Traditional Ukrainian Cookery)

1 скл. молока
1/3 скл. мука
2 ч.ложки цукру
1/2 скл. теплої води
3 пак. сухих дріждів
10-12 жовтків + 2 яйця

1 ч.ложка солі
1 чаш. цукру
1 чаш м'якого масла
2 ч.ложки ваніль
Шкірка одного лимона, помолоти
5-6 чаш. просіяної муки
1 чаш.ізіюму (родзинки)

Молоко закип'ятити і заварити в ньому 1/3 чаш. муки. Добре вимішати.

Цукор воду й дріжджі розчинити і додати до охолодженої муки. Поставити в тепле місце, щоб підійшло.

Яйця і жовтки збити з сіллю, продовжуючи збивати поступово додати цукор. Додати масло, ваніль і лимон. Вмішувати поступово муку доки не получится пухке і м'яке тісто. Дати двічі підійти в теплому місті.

Покласти в приготовані високі форми і поставити в теплому місті, щоб підійшли.

Перед випіканням змазати верх яйцем і прикрасити "шпиком". Перші 10 хвилин тримати при температурі 375Ф, потім понизити – до 325Ф і пекти 30 хв., це понизити темп. До 275Ф і тримати 15-20хв.

Хліб дуже ніжний і тому треба потримати у формі 5-10хв. і обережно вийняти. Покласти на бік і час від часу повертати при охолодженні. Верх покрити цукровою склицею.

ВЕЛИКДЕНЬ – ДЕНЬ РАДОСТИ І НАДІЇ

ВЕЛИКДЕНЬ – Свято відродження, воскресіння природи на Землі після зимової сплячки. Весна перемагає мертвоту зими і вся природа воскресає до Нового Життя. Ціла система весняних свят має кілька віщувальних: закликання весни, зустрічі весни, прославлення весни. І цей День був для наших предків ВЕЛИКИМ ДНЕМ. Вони були люди ранньої передісторичної культури, вони уявляли весну у красі і юності, в образі молодої, чарівної дівки ЛАДИ – Богині любові і кохання. Вона йде осяяна Сонцем, увітчена квітами, вітана пташинними співами.

Птахи віщували ранню чи пізню весну. Мали повір'я, що ластівки приносять весну до дому, жайворонки приносять весну на поля-ниви, зозуля й соловейко приносять весну в гаї і сади шовкові, качка-гоголь і лелека-чорногуз – на ріки і води.

Весна була найчарівнішою порою року в Україні, починаючи з доби передісторичної культури, наші предки урочисто і гучно святкували День Весни.

Чому назвали цей день ВЕЛИКОДНЕМ, що створювало у людей святковий настрій? Що посилало благонадійну радість на нашу Земну кулю? – Дажбожий Світ, Сонце. Сонце в давнину називали Дажбогом. Сонце в сварзі (небі), місяць і зорі в сварзі, з сварги падає дрібний дощик. Все це разом взяте було нашою Природою, коліскою і творило наші звичаї.

Молодь і дорослі збирались на полянах, розкладали священні вогні коло води, бо вогонь і вода були головні чинники для життя людини. Молодь бралася за руки і робили коло навколо вогню і ходячи співали веснянки, гаївки в пошану Сонця.

Ой, ти сонечко, засвіти, засвіти.

Землю-Матінку тепли, тепли...

і т. д.

Углиблюючись у зміст наших веснянок, гаївок, скільки ми там знайдемо цікавого, правдивого і глибоко історичного. Завдяки обрядам, звичаям, ми маємо щасливу нагоду пізнати далеке минуле наших предків: їх буття, чуття, прагнення; їх обряди і звичаї; їх розумовий розвиток, національну свідомість, вірування; їх історію і історію епохи.

Наші предки передали нам як спадщину, сонцем осяяну, місяцем і зорями вночі освітлену землю, яку ми сьогодні називаємо: УКРАЇНОЮ. Вона – Мати наша, ми її сини і доньки. Коли притулимо вухо до грудей Її, чуємо відгомін далеких віків, чуємо відгомін легенд перво-синів і перво-дочок Оріяни-Руси-України. Чуємо і бачимо своє походження і народження.

Вони, наші предки, вели задушевні розмови в Києві, на мольбищі біля Вічного Вогню Слави – Вогню Духа Предків. Велися Віча-Ради киян – Богатирів-Лицарів на чолі з царями, князями, боярами, градниками і духовними провідниками: Волхвами-Мудрецами.

Увійдімо мислями своїми у світ тисячоліть, і там у житті предків наших інтуїтивно відчуємо хвилююче враження. Ми почуттям душі нашої торкнемося душі народної, до якої іноплеменна людина не має доступу і ніколи не матиме. Сама цього не відчуваючи, Дажбожим законам підкоряючись, душа наша зберігає в собі недоторкану живу гілку свого ества, що подібна на весняну гілку верби. Уткніть її в сиру землю, вона, спрагло наситившись життєродних соків, пустить корінь і забує силою своєї краси, продовжуючи життя роду свого. Подібно і людина ісповідуючи віру Предків рідних, продовжує життя свого роду. Як у жолуді закодоваана сила могутнього дуба, так у Вірі Предків закарбована Їх сила.

Щоб потвердити вище сказане, пригляньмося хоч до маленької частки наших звичаїв та фольклору. Кілька стародавніх веснянок, гаївок; і це дасть нам нагоду зрозуміти, відчути і уявити собі те далеке життя наших предків, їх веселі святкування, зустрічі та привітання красної Весни. Ось як подано у веснянці “Подольночка” образ Землі, що пробуджується весною:

Ой, устань, устань Подоляночко.

Ой, устань, устань Красна Дівонько!

Або: “А ми просо сіяли”, “Горобчику-шпачку”, “Зелений гай”, “Розлилися води на чотири броди”, “Перепілонька”, “Огірочки” і багато інших веснянок. Не випадково, що в українському народі є побажання: “Будь весела, як весна, а багата, як земля і здорова, як вода”.

Брати по мові і крові, українці-християни недооцінюють цих дорогоцінних творів нашого народу, наших стародавніх пісень-гайок і їх мелодій. Та багато композиторів використовують ці мелодії у своїх творах. (Кантори у Ізраїльських синагогах на основі наших старовинних мелодій виспівують священні гімни. Прим.ред.) Етнограф Боденштадт, перекладаючи українські пісні-думи на німецьку мову, пише: “Немає на світі такого народу, де б дерево народної поезії дало такий розкішний плід, ніде дух народний так живуче так добре себе не виявив у своїх піснях, як в українському народі”.

Під словом “писанка” багато людей розуміють, що це “розмальоване” яйце приготоване до Великодня, як традиційний звичай. Насправді, ні! Літопис писанки і її значення та символіка ведуть свій початок з глибокої давнини. Найстаріші згадки про писанку походять із знахідок часів Мізинсько-Трипільської культури. Багато рис визерунків з часів Трипільської культури, ще й досі розмальовують на вазах, особливо на Закарпатті, на гуцульських топірцях, на кожухах і на інших домашніх виробах.

Безперечно, писанка втратила своє значення, як папір до писання. Наші предки мали звичай обмінюватися писанками, цей звичай був дуже давнім ще з-перед Мізинсько-Трипільської доби, він ознаменовував лист, письмо, договір. Кожна риска на писанці це не просто орнамент. Письмо на яйці набагато старіше за Єгипетські ієрогліфи-клинописи. Наші предки вірили, що з яйця постало життя на Землі. В писанці захована таємниця минулих віків. Пізніше для письма почали використовувати інші матеріали і писанка перейшла у звичай, зміст забули.

Але, якщо існують обряди, звичаї, письмо, рідна мова то існує народ, а без цих прикмет не може бути народу. Усі наші обряди, звичаї, а з ними пов'язані пісні, казки, легенди, прислів'я, прикаки і святкування, усе це разом є дорогоцінним скарбом нашого народу, нашою славою, волею, честю і нашою історією.

Слава Дажбогові! Слава Україні!

*Веселих та Щасливих
Великодніх Свят*

Громада “ім. Лесі Українки”
Духовник Володар Гайдайчук

ЧОРНОМОРСЬКИЙ ФЛОТ

29-го квітня, 1918 року (80 років тому) всі кораблі чорноморського флоту, що стояли в Севастополі, піднесли українські синьо-жовті прапори. Ця радісна подія трапилась в честь перебрання влади в Україні гетьманом П. Скоропадським. Заходами Гетьмана, до України був

Павло Скоропадський
Гетьман всієї України 1917 - 1918

НАШІ ПРОРОКИ ТА ХРИСТІЯНСТВО

Християнство було започатковане близько двох тисяч років тому на території тепер відомій як Ізраїль. Більшість існуючих релігійних груп в Європі були основані на християнському вченні, ще коли воно було в зародку. В 988 році, завдяки намаганням греків, християнство було принесене в Київську Русь, і заселене там “вогнем і мечем”.

Багато що змінилося з тих часів; Тепер більшість українців належать до однієї із двох основних течій християнства (православ'є та католицизм). Ще й досі, багато хто не розуміє чого їм коштувало християнство.

Але дехто все ж розумів. Троє таких людей були справжніми духовними вождями України – Тарас Шевченко, Леся Українка та Іван Франко. Вони добре розуміли “правдиве” християнство, його “святих” і духовну кривду нанесену на українців. Перечитавши їх вірші можна побачити правду їхньої душі.

Тарас Шевченко (1814 - 1861) – найвеличніший поет, художник, і звичайно ж, українець. Нажаль, не всі почули Правду в його словах. Лев Силенко виявляє його велич так: “Тарасові Шевченкові не підходять титули ‘магістер’ , ‘професор’ , ‘доктор’. Прізвище Шевченко стоїть вище всталених титулів. Шевченко – духовна містерія Народу.” (стор. 1091, Лев Силенко, Мага Віра)

В наступній витяжці з вірша “Марія”, Шевченко, хоч і жаліє християнську “Матір Божу”, не визнає “непорочного” зачаття Христа – на чому наполягає Християнство.

Марія встала та й пішла
З глечиком по воду до криниці.
І гость за нею, і в ярочку
Догнав Марію...
Холодочком
До сходу сонця провели
До самої Тіверіади
Благовістителя. І раді,
Радісінькі собі прийшли
Додому.
Жде його Марія
І ждучи плаче, молодії
Ланіти, очі і уста
Марніють і зримо. “Ти не та,
Не та тепер, Маріє, стала!

Цвіт зельний, наша краса! –
Промовив Йосип. – Диво сталося
З тобою, доненько моя!
Ходім, Маріє, повінчаймось.
А то... – й не вимовив: уб'ють
На улиці. І заховаймось
В своїм оазисі”. І в путь
Марія нашвидко збиралась
Та тяжко плакала, ридала.

(стор. 492, Тарас Шевченко, Кобзар)

“Журнал ‘Світло’ (видання католицьких українців, Мондер, Альберта, 1940 р.) пише, що Тарас Шевченко у поемі ‘Марія’ заперечує дівоче і надприродне зачатіє Христа, Пречисту Діву Марію представляє, як упавшу дівчину, а Спасителя світу зображає зовсім у матеріялістичний спосіб; так ніколи не говорить і не пише глибоковіруючий християнин.” (стор. 1361, Лев Силенко, Мага Віра)

Шевченко звинувачує князя Володимира за кровопролиття і насміхається що він пізніше був об'явлений святим.

Вторгнувшись в град Полоцьк, Володимир убив князя Рогволода і двох його синів. Непокірна Рогніда сказала: “Не роззую сина рабині і не піду за нього”. Тарас Шевченко присвятив вірш нещасній Рогніді.

Прийшли, і город обступили
Кругом, і город запалили.
Владимир князь перед народом
Убив старого Рогволода,
Потя народ, княжнюю поя,
Отиде в волості своя,
Отиде з шумом. І растлі ю,
Тую Рогніду молодую
І прожене ю, і княжна
Блукає по світу одна,
Нічого з ворогом не вдіє,
Так отакії то святії...

(стор. 406, Лев Силенко, Мага Віра)

Тарас Шевченко чітко висловлює свої думки кажучи “Наробив Ти, Христе, лиха!” в одному з його інших віршів. Він злий навіть на самого християнського бога:

А ти, всевидящее око!
Чи ти дивилося звисока,
Як сотнями в кайданах гнали
В Сибір невольників святих,

Як мордували, розпинали
І вішали. А ти не знало?
І ти дивилося на них
І не осліпло. Око, око!
Не дуже бачиш ти глибоко?
Ти спиш в кивоті.
(стор. 916, Лев Силенко, Мага Віра)

...В 1912 році пан отець Й. Кобилецький писав, що “Тарас Шевченко не є гідним пошани з боку греко-католиків”. (стор. 938, Лев Силенко, Мага Віра)

Так виглядає що Шевченко був набагато ближче душею до до-християнських вірувань:

Заворожи мені волхве,
друже сивоусий!
[...]
Може, вернеться надія
З тією водою зцілющою й живущою,
дрібною сльозою –
може, вернеться з-за світа
в пустку зимовати.
Хоч всередині обілить
горілу хату.
І витопить і нагріє,
і світло засвітить...
Може, ще раз прокинуться
мої думи-діти.
Може, ще раз помолюся,
З дітками заплачу.
Може, ще раз сонце правди
хоч крізь сон побачу...
(стор. 190, Тарас Шевченко, Кобзар)

Майже кожен українець знає твори великого поета Тараса Шевченка, але не багато звернули увагу на його негативне відношення до християнства. І тому можуть помилятися коли намагаються пояснити побажання і надії Шевченка щодо майбутнього України.

Леся Українка (1871 - 1913), має бути найвеличніша українська поетеса. Вона не ходила до школи, а була вивчена її матір'ю. Читаючи наступне, виглядає що її неповага до християнства ще більш проявлена у її поезії ніж у Шевченка.

В КАТАКОМБАХ (уривок)

А мало нас погинуло даремне,
Кринавих жертв усім богам неправим,
Та й гине досі за того царя,

Що, кажеш ти, на рабство осудив нас?
Хто зміряв шлях, обставлений хрестами,
Що ми, раби, одвіку перейшли?
Хто зважив кров, що досі ще не впала
На голову катів, а все тяжить
На дітях тих замучених героїв?
По тій крові, немов по багрянці,
Простеленій для кесарських тріумфів,
Пройшла богів фаланга незчисленна
З землі на небо. Доки буде слатись
Під ноги їм, тиранам безтілесним
Богам безкровним, неживим примарам
Живої крові дорога порфіра?
Своєї крові я не дам ні краплі
За кров Христову. Якщо тільки Правда,
Що він є бог, нехай хоч раз пролеться
Даремне божа кров і за людей.
Мені дарма, чи бог один на небі,
Чи три, чи триста, хоч і міради.
За жодного не хочу помирать:
Ні за царя в незнаному едемі,
Ні за тиранів на горі Олімпі,
Ні кому з них не буду я рабом,
Доволі з мене рабства на сі світі!
[...В рядках поданих нижче, поетеса дуже точно описує стан речей на Україні (що духовно залишався незмінним вже сотні літ). Слово “храм” тут символізує духовну єдність і віру наших предків...]
Ти в руїнах тепера, єдиний наш храм,
Вороги найсвятіше сплямили,
На твоїм олтарі неправдивим богам
Чужоземці вогонь запалили.
Леся Українка
(стор. 6, “Зоря”, чис. 57, 1994)

І в іншому уривку християнство висвітлене з трохи іншого боку:

І до віку лев не втомиться
Ягнят покірних жерти:
Котре не з'їв учора, з'їсть сьогодні,
Помилує сьогодні, завтра з'їсть,
аби його пустити до кошари.
А ваша віра: не протився злому.

“Коли ти не противишся злому – значить ти помагаєш, щоб ширилося зло. Коли ти не противишся злому, яке тобі на шию ярмо накладає, не зви себе людиною.” (стор. 131, Лев Силенко, Мага Віра).

Зло не матиме рятунок від душі цієї жінки, яку вона залишила нам в своїй поезії. Леся Українка являється символом боротьби добра із злом, і символом перемоги добра.

Доктор Іван Франко (1876 - 1906) – знаменитий син України і ідеолог. Він глибинно дослідив християнство і Біблію, використовуючи його багатомовні знання (Гебрійська, Грецька, Асирійська, Латинська, Німецька, та інші). Одна з його найвідоміших проти-християнських робіт є книга за назвою “Сотворенне Сьвіта”, де він розглядає першу книгу Мойсея в Біблії з наукової точки зору. Ось що Франко пише в кінці своєї книги: “Усе те, в що досі вірило ся як в неоспориму, бо самим Богом об’явлену правду, розсипаєть ся в порох, ...” (Стор.107, Іван Франко, Сотворенне Сьвіта).

Франко вивчає основи християнства в глибоко філософському світлі:

“Християнська етика була явним противенством поганської. Коли поганство головними чеснотами громадянина вважало гордість, смілість, неуступчивість, – християнство бачило свій ідеал у покорі, податливості та незлобності. Поганин (культурний чоловік) любив гарну одіжку, пахощі, чистоту, тілесну красоту, – християнин усе те вважав чортівською спокусою, гріхом та злочином.

Світ і природа, що [...] були джерелом усього живого, всієї краси, всієї радості, в очах християнина – се минущі тіні, ілюзії, чортяча мана, джерело зла, гріха, та чортячої спокуси. Більшого, повнішого противенства годі собі уявити. Не диво, що вже найдавніші поганські письменники, які мали нагоду стикатися з християнами, були поражені тим противенством і вважали їх або зовсім безумними, як Лукіян, або бездонно-забобонними, як Тацит, або заклятими ворогами всієї людської суспільности.” (Іван Франко, “Данте Аліг'єрі”)

І він також аналізує явний результат цієї релігії і її проповідників серед людей:

“Митрополитом київським був Михайло Рагоза, бідний шляхтич, що був зразу православним, потому перейшов на лютеранство, відтак за намовою ізуїтів – на латинство, а вкінці, також за намовою ізуїтів, зробився знову православним, але тільки в тій цілі, щоби знищити православ'є. Єпископом берестейським був Іпатій Потій, чоловік хоч вчений, але без характеру, брехливий і хитрий. Єпископом луцьким і острозьким був Кирило Терлецький, розпусник і забіяка, про котрого

ДІЙСНА ІСТОРІЯ, ЩО ВИГЛЯДАЄ ЯК АНЕКДОТ

1. Десь років з 30 тому, Філадельфійський Митрополит (вже покійний) А.Синишин (у Нью-Арку, НДЖ.), в Українській Католицькій школі Св. Ів. Христителя, м. Ньюарку, звернувся до дітей з таким запитанням:

– Діти мої, ви мої вівці. А хто я для вас?
Один маленький хлопчина, підняв руку і відповів:
– Ви наш баран, пане отче!

2. У 2-му класі монашка питає дітей:
– Що любить найбільше Ісус Христос?
Пра-правнучка Ів. Франка, Зірка, відповіла:
– Гроші!

(Розповід свідок – С. Гулак)

поговорювали, що держав спілку з злодіями і грабівниками, фальшував гроші, і котрому в судах доказували множество різних злочинств, розбоїв, калічення людей і вбивств. Єпископом львівським був Діонісій Балабан, не ліпший від Терлецького, в Перемишлі сидів єпископ Михайло Копистинський, чоловік, що при живій жінці був посвячений на єпископа і опісля також жив з нею. І ось вони почали з'їздитися й радити, як би увільнитися від зверхности патріярха і від надзору братств, і урадили, що найліпше буде піддатися папі римському.” (“Буковинський календар”, Чернівці, 1891 рік, кн. 8)

Іван Франко також писав вірші на християнську тему. Вони не були спрямовані проти християнства як релігії, а проти людей які проповідували її.

Христос і Хрест
Серед поля край дороги
Стародавній Хрест стоїть,
А на нім Христос розп'ятий
Висів тож від давніх літ.

Та з часом прогнили гвозді,
Вітер хрест розхолітав,
І Христос, вгорі розп'ятий,
Із хреста на землю впав.

Тут сейчас трава висока,
Що росла вкруг хреста,

Радісно в свої обійми,
М'яко приняла Христа.

...
Та якісь побожні руки
Спать йому там не дали
І, хрестячись, з-поміж цвітів
Знов угору підняли.

Та, нових не мавши гвоздів,
Щоб прибити знов Христа,
хоч з соломи перевеслом
Прив'язали до хреста.

...
Силуються понад людськість
Будь що будь піднять Христа
І хоч брехні перевеслом
Прив'язати до хреста.

1880 (стор. 82, Іван Франко,
Вибрані Твори)

Він також звинувачує християн за деякі політичні проблеми в Україні, і не без аргументів:

“Чи не попи і біскупи навчили наш народ бити поклони перед кожним урядом, здаватися на ласку згори, ждати помилювання там, де належало б упоминатися свого права? Чи не біскупи і попи завсігди спиняли у нас почини яснішої, рішучішої, хлопської і щиронародної політики?” (Іван Франко, “Громадський Голос”, 1889 р., Ч. 22-24)

Це були віддані діти своєї Батьківщини. І Україна не мала б стільки проблем тепер якщо б більше людей було такими, або хоча б слухали добре.

1994, Г. Рубан
(студент першого курсу)

КОМЕНТАР ДО ВИБОРІВ В УКРАЇНІ

Тільки нарід, який втратив здоровий глузд може вибирати до Уряду тих хто його грабував вже не одне століття. Пам'ять у людей виявилась настільки короткою, що вони не пам'ятають подій зовсім свіжих. Наприклад, вибрано Фіму Звягільського, що зовсім нещодавно пограбував Україну на 25 млн. дол. і тікав закордон до Ізраелю.

Питання: Як стати депутатом Верховної Ради України?

Відповідь: – Треба обікрасти країну на 25 млн. дол. і прожити три роки в Ізраелі.

(Новий американський анекдот)

ДО СТОЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МСТИСЛАВА

10-го квітня 1998 року – День 100-ліття від дня народження Славної Пам'ті, Патріарха Української Православної Автокефальної церкви, – Мстислава (Скрипника).

Згадаємо про нього не як про пастора християнського стада, а як про Українця, який завжди в серці свему ніс незгасну любов до своєї Батьківщини. Бо перш за все він був вірним сином Русі-України, борцем за її незалежність.

На святковому обіді, на честь 90-

ліття Патріарха Мстислава, його привітав від імені ОСІДУ РУНВіри і Рунтата Свириденка С. Гулак.

На запитання: кого б він хотів бачити своїм намісником, з сумом промовив: “Покищо не знаю. Українські священники більше християни, ніж українці”.

Подальші події показали, що він мав рацію. Багаторічна боротьба за духовну незалежність Української православної церкви в християнському середовищі, на сьогодні, скінчилась поразкою. Мало того,

що церква розкололась на декілька фракцій, кожна з яких на стороні шукає “пана”, Християнським українським стадом два Вселенські пасторі (від Москви і Візантії) торгують.

Українське Православ'є, замість того, щоб обрати свого нового Патріарха, побігли і впали на коліна перед греком-патріархом Бартоломеєм. А від “грека” їх перекупив Московський патріарх, той, від якого, наївні, українські православні намагались “втекти”.

Під час візиту до Української парафії в ЗСА (Баунд Брук, цв. Св. Андрія) в минулому році, хитрий Бартоломей сказав: “Я співчуваю вашому потягові до незалежності, але ще не прийшов час на те, поки що мусите іти під руку Московського Патріархату”.

Скільки ж треба чекати того часу? Хіба чекають за незалежністю? За неї борються!

Перед церквою св. Андрія у Баунд Бруці стоїть пам'ятник першому Українському Автокефальному (незалежному) Православному Митрополиту Василю Липківському. На ньому написано: “Тепер вже ми маємо свою рідну матір – свою Церкву святу українську, яка звертається до нас із словом Христовим нашою рідною мовою” – 1921 рік. За такі сміливі слова, патріархи: Московський, Грецький і інші прокляли його і обізвали гадиною.

Не ліпше положення і з Українськими католиками. Коли Кардинал Йосип Сліпий прибув за кордон і Українці хотіли бачити Його своїм Патріархом; Папа Римський Павло VI у грудні 1976 року, зневажливо відмовив їм у цьому. Сказав, що ще не час, треба щоб українці мали свою державу (це було під час існування СРСР).

Але пару років пізніше у Ізраелі, Папа поблагословив Патріарха для Палестинських Греко-католиків? Хоч палестинці і не мали своєї держави.

Сьогодні Україна незалежна, та у Ватикані не поспішають визнати Голову української Греко-Католицької церкви

Патріархом.

Насправді, українські греко-католики служать містком між сповідниками обох найбільших, світових християнських груп. По їх спинах перскакують, не замочивши ноги, інші, з одного боку на другий.

В розмові з Горбачевим, Папа Іван Павло II (1989 рік) вимагав віддати всі православні церкви, що належали уніатам до 1945 року для українських греко-католиків. В той же час, Папа не дбає про повернення українських церков для українських уніатів на Лемківщині у Польщі. Лемки до сьогодні не мають свого українського єпископа. Зате на Україні ще від 80-их років польська католицька Церква отримала від Папи аж двох єпископів.

С т а р о в и н н у українську католицьку церкву в Команчі польський уряд передав православній громаді. Це спонукало українську католицьку парохію побудувати собі окрему велику муровану церкву. Фонди на цю будову складали українці по всіх усядах: в Команчі, Польщі, Америці, Канаді та інших країнах. Першу службу

Божу відправили тут отці Майкович і Піпка 4-го січня 1987 року. Тому що

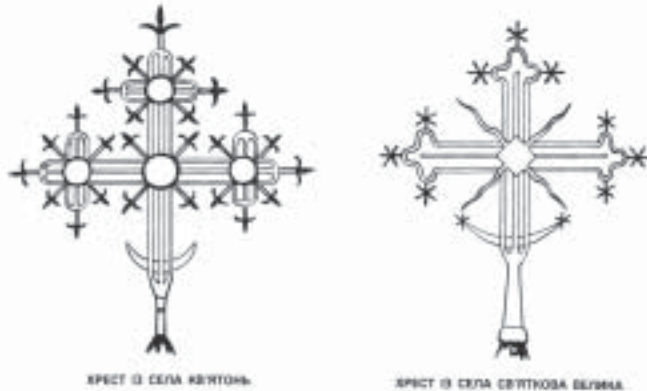
Патріарх Київський і всієї України

С. Гулак, Л. Драпіко, Г. Рубан в гостях у Мстислава (1988)

української католицької церкви Польський уряд офіційно не визнає, то церква буде записана на польський римо-католицький костел, і передана українцям католикам для його вжитку. (“Церква в руїні” Олег Іванусів).

І на зкінчення процитуємо з американської газети “Star Ledger” (грудень 25 1997 рік) слова Папи, на Різдваїні Месі, він вітав Жидів як “наших старших братів”, що дали світу Ісуса Христа для всіх, і сказав: “Ізраелітани, Божі Люди Старого Завіту, були вибрані принести у світ... Месію, Спасіння і Прощення для всього людства”.

Українські хрести
(зауважте різницю від Грецьких та
Ватиканських)

СВ. КИРИЛО І МИФОДІЙ

А. Пекар (Джерело: *Shereghy, Basil, “A Historical Album”, 1978*)

(скорочено; переклад з англійської)

Десь в середині дев'ятого століття Моравський Князь Моймир (+ 846) успішно об'єднав Західні Слав'янські племена, засновуючи Слав'янську Імперію в Центральній Європі, яка також відома в історії як Велика Моравія. Його наступник, Князь Рагислав (+ 869), простягнув свою силу на південь, до Панонії, і на схід до Карпатської околиці – землі наших предків. Так Русини стали підданими Великої Моравії в середині дев'ятого століття (див. карта в F. Kverník, *The Making of Central and Eastern Europe*, p. 40).

На той час Німці, прилучившись Імперії Франків, пробували мати вплив над Західними Слав'янами через своїх місіонерів. Дуже не задоволений ростом Моравської Імперії, їхній король, Люїс Німецький (+ 876), увійшов в союз з Болгарами в 862-му році, надіючись таким чином зруйнувати Моравську силу з допомогою Болгарів. Бачачи загрозу з боку Німців, Рагислав не гаючи часу послав делегацію в Константинополь, надіючись вступити в союз із Візантійською Імперією.

Щоб забезпечити для Моравії Візантійську військову підтримку, Князь Рагислав просив Імператора Михайла III-го (+ 867), прислати допомогу для Моравії. [...]

Михайло III-й, після підписання союзу з Рагиславом, прислав в Моравію групу Візантійських місіонерів, очолювану двома братами відомими нам як Св. Кирило і Мифодій, які знали Слав'янську мову і звичай

з їхньої рідної Македонії. [...]

Св. Кирило і Мифодій були синами офіцера високого рангу у Візантійській військовій системі – Друнгаріуса Ліу, який був поміщений в столиці найпівнічнішої Візантійської Провінції в Македонії, Тесалоніці. До дев'ятого століття вся Провінція Македонії була заселена Слав'янськими племенами. Імператор, посилаючи двох Братів до Моравії, зробив таке зауваження: “Ви із Тесалоніки і всі люди в тій провінції (Македонії) говорять чистою Слав'янською мовою” (ВМ., В, 4). Деякі письменники погоджуються що навіть мати Св. Кирила і Мифодія, Марія, була Слав'янського походження. [...]

Коли, в 862-му році, Моравська делегація Князя Рагислава вимагала Візантійських місіонерів, Імператор вибрав братів Св. Кирила і Мифодія для очолення місії. [...]

Влітку 863-го, вони вирушили до Слав'ян Моравії. Моравський Князь Рагислав прийняв їх з великими почестями і оплачував їх, щоб вони навчали декого з його молоді Слав'янським літерам. Тому що Св. Кирило і Мифодій запровадили Слав'янську мову в літургійні служби, є властивим рахувати 863-ий, роком народження Візантійсько-Слав'янського обряду, духовного наслідства наших предків.

Дипломатія Князя Рагислава закінчилась успіхом. Після вторгнення Візантійського Війська в Болгарію у 864-му році, Моравійці змогли перемогти Німців і таким чином відвернути їх загрозу. Але Німецькі місіонери продовжували їх боротьбу в релігійному плані, борючись проти Св. Кирила

і Мифодія та їх “ересі” – Славістичної літургії. Обидва брати були покликані до Риму, де вони повністю виправдалися перед Папою Адріаном II-им. [...]

До того часу як Св. Мифодій повернувся з Риму, великі політичні зміни здійснилися в Моравії. Молодий і амбіційний Князь Сватоцпук (+ 894), племінник бездітного Растислава, погодився з Німецьким володарством і доставив свого дядька в руки Баварському війську. Німці осліпили старого Князя Растислава і ув'язнили його в одному з Баварських монастирів. Вторгнувшись в Моравію вони проголосили молодого Князя Сватоцпука своїм підданим у 870-му році.

Ті ж самі військовики схопили Св. Мифодія і поставили його перед судом Синоду Німецьких єпископів в Регензбургу, Баварія. [...]

Таким чином Моравія знову була відкрита для Німецького впливу. Німці настановили два своїх місіонери, Вічінга і Венецького монаха Івана, як дорадників для Князя Сватоцпука. [...]

Св. Мифодій провів три роки в Німецькому ув'язненні, поки наступник Адріана, Папа Іван VIII-ий (872-882), дізнався про його місце знаходження. Папа негайно послав свого Представника, єпископа Анкони, в Баварію із погрозою викинути всіх замішаних Німецьких єпископів якщо Св. Мифодій не буде звільнений. Так, в 874-му році, Св. Мифодій був звільнений з його Німецької в'язниці, щоб продовжити свою місіонерську роботу між Слав'янами Моравії. Він заснував його Митрополитське Віче у Велеграді, Моравія, і розділив свою територію на сім єпархій. Згідно поширеному звичаю, один з цих семи округів була стародавня Мукачевська Єпархія в Закарпатті. [...]

У 882-му році, Св. Мифодій, разом з деякими із своїх учнів, здійснили подорож в Константинополь щоб зробити доклад

Імператорові та Патріархові про хід своєї місії в Моравії. Ця подорож була здійснена в дусі об'єднання між Римом і Константинополем. [...]

Як вже було сказано, під час місіонерської роботи Св. Кирила і Мифодія в Моравії, Русинська територія на обох схилах Карпатських Гір була під володінням Моравських правителів. Слав'янське Християнство, проповідуване Св. Кирилом і Мифодієм, дісталось до Карпатської околиці і Русинських людей в другій половині дев'ятого століття.

Згідно поширеному звичаю, яка збереглась в Закарпатті ще до сьогоднішнього дня, одним з семи підлеглих єпископальних віче заснованих Св. Мифодієм була

Мукачевська Єпархія, (див: I. N a h a y e v s k y j , Kyrylo-Metodiiv's'ke Khrystiiianstvo v Rusy-Ukraini, Rome, 1954, pp. 96-97).

Недавні археологічні знахідки вказують на те, що один з Моравських єпископів вигнаний Єпископом Вічінгом оселився на північному схилі Карпатських Гір, в Перемишлі, і заснував Русинську ієрархію в Галичині. Існування катедральної церкви в Перемишлі на початку десятого століття було підтверджено розкопками

проведеними в 1960-му році. Так, Слав'янська Літургія і Кирилицький алфавіт являються вагомою частиною Русинського духовного наслідства від часів Св. Кирила і Мифодія.

У 896-му році, кочові племена Мадярів прийшли в Дунайську Долину і оселилися в місцевості, яка тоді називалась Панонія. Запрошені Німцями, вони нагрянули на Моравські землі в 906-му році, перемогли Моравійське військо і вбили їх Князя Моймира II-го. Таким чином, Велика Моравська Імперія занепала і з її руїн постало дві нових

КИРИЛЛА И МЕФОДИЯ В ВЕЛИКОЮ МОРАВИЮ

держави, Богемія і Польща. Карпатська околиця знову увійшла до Болгарських земель.

Під час панування царя Бориса II-го (969-973), Князь Святослав Київський (945-973) вторгнувся в Болгарію, зруйнував Болгарську столицю, Преслав, і захопив самого царя в полон, в 972-му році. І так, нарешті, Карпатські люди змогли злучитися зі своїм Русинським правителем і ввійшли в склад

Київської Русі. Від Київської Русі наші предки взяли й свою назву, Русини (Сини Русі), що також визначило їхню національну ознаку. Назва “Русини” була пізніше фонетично змінена Грецькими письменниками (Ruthen - oi) і з часом була прийнята в Англійську як “Ruthenians”.

обробка С. Гулака
переклад Г. Рубана

БАЙКА

Один з Римських Пап переставився. Коли душа його потрапила на другий світ, йому показали рай і пекло. У пеклі він побачив багато великих ям у яких сиділи грішники різних націй. Біля кожної стояли чорти-охоронці. І коли, якийсь грішник намагався вибратись нагору вилами його зіптовхували назад до ями. Тільки біля однієї не було охоронців.

– Чому ніхто не охороняє цю яму? Хто в ній сидить?

– А, в цій українці. Вони не потребують охорони. Якщо якийсь і почне вилазити то інші, негайно ж, за ноги його вниз стягнуть.

АНТИХРИСТИ

Біблійний словник (король Джеймс) нам пояснює: Антихрист – це той, хто не вірить, що Ісус Христос є син Божий. Дві третини світу не вірить в те, і це значить, що нам відомо вже число антихристів на земній планеті. Християнство вже від свого зародження зробило нехристиян своїми ворогами, навіть, якщо ці “вороги” про них і не чули.

В РУНВірі не має поняття нечистої сили, – є поняття Добра і Зла. І якщо хтось не вірить в Дажбога – ми не говорим, що він є наш ворог. В нашій вірі всі люди планети Земля – є Діти Божі. Погані або гарні ми є, Дажбог нас однаково всіх любить. Ми маємо свою Українську дорогу до Бога. Ми нікому своє розуміння не нав'язуємо. Найстрашніший ворог для українця сьогодні – це дуалізм у віросповідуванні. Навіть Біблія говорить що не можна служити двом панам відразу. Вже більше як 1000 років українці намагаються це робити.

Інтереси християнської релігії ніколи не будуть співпадати з інтересами нації. Християнська церква безнаціональна. Будована в середовищі рабів Римської та Візантійської імперій, які не знали своєї національної приналежності, вона не могла бути іншою. Як діти-сироти, що втратили своїх батьків і притулились до того хто їх

приютив. Тих рабів можна розуміти. Але ми не були сиротами; багато тисячоліть до християнства ми мали розвинене поняття бога. Ми знали своїх предків, мали закони і свої звичаї. Сором для нас сьогодні, освіченим, вести свій народ чужою стежкою, занехавши своє.

Будуємо незалежну державу, – значить незалежну економіку, політику, армію. І до всього цього намагаємся притулити Біблію, як духовний дороговказ.

У війську вояки приносять присягу на Біблії! Значить такий вояк, як добрий християнин мусить підставити другу щоку, коли його ударять по одній. Як бути з заповіддю “Люби ворога свого”?

Ось як говорять друзі до одного жида, який мав дружні відносини з британським вояком під часи колонізації Палестини Британією:

“Любити ворога...є гірше, як видати секрет. Гірше, як зрадити військо. Гірше доносу, або продажу зброї ворогу. Навіть, гірше ніж піти і воювати на стороні ворога. Любити ворога це є найвища зрада.” (Panther in the Basement by McKay Jenkins).

Ну а як бути, якщо трапиться війна з Святою землею? Як буде добрий християнин піднімати руку на богообраний народ.

ТРОХИ ПРО ЄДНІСТЬ

Дуже багато написано статей про те, що українцям бракує єдності. Навіть намагаються творити різні клуби з відповідними назвами, і не допомагає. Але яка може бути єдність серед християн, якщо сама християнська релігія розколота! Надії на те що християни можуть об'єднатися у вірі Христосовій нема.

Погляньмо на Візантійську "EN TKT o NIKA" – "в цьому (знаку) ви завоюєте". Все походить одне від одного: Око Бога – жидівська шестикутна зірка – Хрест, як одне тіло двоголового орла, показує продовження Юдаїзму в Християнстві. Дві голови – то дві Церкви, східна Візантійська Православна і західна Римо-Католицька. Щит означає Абсолютну Владу. ("Христос у Візантії", 1971, видано Світовим Апостольським Центром, Флоріда, США)

Вже майже два тисячоліття ціль "знака" лишається незмінною – об'єднання світу під однією, інтернаціональною релігією – під наглядом Ока Божого. Останню тисячу років цей інтернаціоналізм намагається завоювати душі Українців-Русинів (так як закликає його дивіз – "EN TKT o NIKA") користуючись Російським Православ'ям і

Польським Католицизмом як своїми маріонетками.

Найбільший супротив (навіть якщо й не свідомий) створює так зване явище націоналізму, що давно вже зрозуміли керівники християнського вторгнення. Папа Іван XXIII-ій говорив: "Націоналіст – ворог християнського братства." Цікаво зауважити подібність до іншого інтернаціонального експерименту – комуни. Ціль комуністів – побудова світового суспільства робітників. Перший Секретар УССР, тов. Хрущов також говорив: "Націоналіст – ворог робочого класу." Так виглядає що "націоналіст" це ворог для християн і комуністів однаково, і це тільки одна з багатьох схожих ознак між обома.

Для обох ідеологій ціль завжди лишається недосяжною мрією. Як бачимо керування Світом провадиться під гаслом "розділяй і владаруй". У лапах двоголового орла меч і пальмова гілка, — тобто війна і мир. "Кнут і пряник" керують світом.

Пора Українцям усвідомити, що під цим гаслом їм ніколи не вдасться досягти Єдності і дійсної незалежності.

С. Гулак і Л. Драпіко

ЛИСТ З ЧУЖИНИ

Ти, друже далекий, не знаєш
Про тугу безмежну мою,
Не чуєш, як серце ридає –
За чим я тобі розкажу:
Ридає воно за літами
Прожитими тут, в чужині,
Ридає, що, рідний, не з вами
Злетіли так швидко в журбі...

Живу, а душа вся німіє,
Бо тут навіть сонце не те!
І небо не те – хоч синіє,
Холодне якесь, не моє...
Як десь я побачу калину,
Що квітне в канадському саду,
Згадаю мою Україну
І непрохану витру сльозу...

У нас не літають лелеки,
В піснях не дзвенять солов'ї,
Не чути, як тужить трембіта
Деся в горах, в ранковій імлі...
Так хочеться слово почути
Українське, своє — не чуже,
І в пісні всю тугу забути,
Що душу на клаптики рве!

Тобі, мабуть, важко збагнути,
Що значить чужа сторона?
На вулицях мови не чути,
Що рідною змалку була...

Як страшно в чужині вмирати,
Здається й земля тут тяжка...
Україно моя, рідна мати,
Чого ти далека така?

Мій друже, шануй Батьківщину,
Вона, як життя, є одна!
Люби свою рідну Україну —
Багата чи бідна вона...
Притулок, багатство, родину —
Де-небудь здобудеш собі,
Ніде не знайдеш України —
Я знаю, повірте мені!

Наталка Мохорук (Канада)

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ОСТРОВСЬКОГО

До Засновника РУНВіри, Духовного Вчителя Лева Силенка
До Головного Столу ОСІДУ РУНВіри в Америці
До Голів Громад РУНВіри.

ШАНОВНИЙ УЧИТЕЛЮ !

Сьогодні в Україні Рунвіра опинилась на зломі. В цьому кризовому становищі звертаюсь до Вас за доброю порадою, за підтримкою.

Коли під впливом “Мага Віри” в Україні започатувалась РУНВіра, із середовища рідновірів різних напрямлень розпочалось поширення очорнень на Ваше ім'я.

Весною 1993 року в Києві відбувся Собор Рідної Віри, на якому була прийнята постанова про те, що кожен, хто має Свою думку відносно розвитку Рідної віри, нехай її вільно розвиває, бо, як Людина Він має таке Право і заборонити його ніхто не може, і таке Право охоронено Декларацією Прав Людини та Конституцією України.

Але ніхто з рівновірів не повинен очорнювати, знеславляти ім'я Рідновіра з іншою думкою.

Цією Постановою про співпрацю ми зуміли добитися добрих наслідків — наклепи на Вас, Вчителю, і один на одного припинилися.

Але раптом це болоче для всіх Українців явище вискочило з іншої сторони: тепер уже інші, які називають себе рунвістами-силенкіянами, стали очорнювати, знелавлювати Об'єднання Синів і Дочок Рідної Української Національної Віри — ОСІД РУНВіри, зареєстрований в Уряді України і Який діє в чітких межах зареєстрованого Статуту.

На членів Священної Ради ОСІД РУНВіри “силенкіяни” із дивовижним завзяттям, із величезною затратою власних сил та часу, розсилають листи, які навіть байдужа до справ РУНВіри порядна людина гидиться дочитати до кінця.

Листи Тетяни Лисенко, її батька Анатолія Лисенка, В. Бойченка, Лева Арія (справжнє прізвище Цветков) стали документами і можуть бути підставою для судових справ проти авторів.

В Україні зараз є 30 громад, зареєстрованих в ОСІД РУНВіри, та ще мені відомі 3 громади “силенкіян”.

В кожній громаді, і в тому числі в кожній громаді “силенкіян”, кожен Голова Громади, кожен Рунтато проявляє в чомусь, більшу, чи меншу, але свою ініціативу і цієї різниці в ініціативі достатньо, аби звинуватити кожного в недотриманні “чистоти” “силенкіянізму”, і, як ми в Україні дуже добре розуміємо, що таке становище є зручним полем діяльності свідомих провокаторів – гасло готове! І вже діє (читайте лист Голови Полтавської Громади).

Справді, як відрізнити щирого “силенкіянина” від грамотнішого проінформованішого від нього провокатора?

Порада в обіжниках “силенкіянам”: “Читайте “Мага Віру” і більш нічого не робіть” – означає відсутність дії, а “Мага Віра” пише про те, що де немає дії, там немає нічого. Якщо нічого не робити, то це кінець не тільки РУНВіри, але й життя взагалі.

А в суперечці за “правдивий силенкіянізм” нам гарненько допоможуть розбігтися в різні сторони – як це сталося в Канаді і Америці.

Релігійне становище в Україні зараз таке, що, дайбоже, аби ми, навіть об’єднавшись, встояли.

Безсміяну, єднатись мусимо!

На сьогодні пропоную такі Основи Єднання:

1. Найвищою Свідомістю називаю визнання себе рідновіром,
2. Це те саме, що називатися рунвістом, силенкіянином, Онуком Дажбожим, українцем,
3. Найвища Свідомість вважається незмінною,
4. Всякі знання, більші чи менші, значиміші чи менш значимі, відмінності в обрядовості, календарі, символиці і інше – це речі змінні і ними не може будь-яким чином принизитися Незмінна Найвища Свідомість,
5. Про Найвищу Свідомість на сперечаються.
6. Кожен має право утверджувати своє розуміння, але в ньому не повинно бути боротьби з іншими, що перегукується із ст. 23 Конституції України: “кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються права і свободи інших людей...”
7. Запропоновані Основи Єднання можуть бути змінені переконливими, щирими пропозиціями.
8. Пропоную на цих основах об’єднатися всім рунвістам: силенкіянам, українцям, Онукам Дажбожим... і радісно розвивати своє розуміння.
9. А тих, хто не хоче єдністю утверджувати рідну Святість, а навпаки – творять чвари – є вагомими підстави запідозрити в зацікавленостях далеких від нашої Святої Справи.

*Голова Священної Ради ОСІД РУНВіри
Рунтато Богдан Островський*

Примітка від редакції

Запрошуємо всіх, хто не байдужий до долі України, до розвитку Рідної незалежної Духовності, висловити свою думку відносно пропозиції Рунтата Островського.

Повідомлення

Дорогі побратими і посестри!
Сповідники РУНВіри у всьому Світі.

Ми – Священна Рада ОСІДУ при Святині Матері України “Оріяна”, вимушені звернутися до вас цим листом-повідомленням у зв'язку з недобрим положенням, яке склалося на шляху розвитку Рідної Віри на Україні і Закордоном. Справа Великої і Святої Ідеї виведення Української нації із духовної неволі зазнає сьогодні великої шкоди від руйнівної діяльності Тетяни-Світослави Лисенко.

Під виглядом великої прихильниці вчення Пророка, Лева Силенка, ця особа прибула в Америку по дипломатичному паспорту з Аргентини, до родини нашого рунтата Б. Свириденка, де й познайомилась з Учителем. Розказавши “правдиву історію” про переслідування і загрозу її життю, попросила у нас тимчасового притулку і захисту.

Ми співчутливо до неї поставились. Учитель був радий, що матиме помічницю, бо вже неодноразово скаржився нам на погане самопочуття, і проблеми з зором, і ми готові були допомогати їй. Надіялись, що з приходом освіченої молодшої людини, робота осередку поживиться. Та, як показав час, обманулись. Замість Єдності постали сварки та незгоди.

Перебуваючи весь час коло Учителя, Лисенко ввійшла до нього в довіру. Старий, недужий чоловік, під її впливом став нервовим і невірноваженим. Немічний чинити опір молодій активній особі, тим більш, через зовсім поганий зір неспроможний контролювати її кореспонденцію. Ця “інтелігентка”, з вищою освітою і невірноваженою психікою, сварилась з кожним дуже “професійно” і намірено створювала конфліктні ситуації, щоб розколювати громади. Не без старань Т.Лисенко, її тато, Анатолій Лисенко, був об’явлений представником Учителя в Україні. (Людина, яка РУНВірою ніколи не цікавилась).

Ось один з прикладів її діяльності:

Під чужими іменами надрукувала і розіслала очорнюючі листи проти родини Свириденків. (Усі конверти були підписані рукою її тата). Родина нашого рунтата Боголюба 20 років була найближчою до Учителя, і 30-ть років життя і праці присвятила справі розвитку Рідної Віри. Родина, яка щирозсердно дала притулок для Тетяни Л. в перші дні перебування в Америці.

Інший анонімний лист (конверт підписано тією ж рукою) проти Фонду “РУНВіра” і рунтата Островського, обізваного “антихристом”, а його громаду – “збіговиськом”; надіслано до Депутата Верховної Ради Б. Олійника (за стилем написання можна бачити рівень культури автора).

Всі обіжники і листи з “Оріяни” вже майже чотири роки, очевидно, виготовляються і підписуються Лисенко Світославою, або просто Л.С., або копійованим підписом Учителя. Оригінального його підпису вже не існує. Часом і наша Священна Рада має несподіванку – побачивши своє одобрення під деякими документами, яких ми перед тим не читали.

З перших днів перебування на Святині Тетяна взяла на себе обов’язок створити Духовну Академію РУНВіри, про що сповістили в обіжнику і з’явилися пожертви на цю справу. (Куди поділись гроші невідомо, бо Академії немає). Стала також і редактором “Самобутньої України”. Що лишилось від нашого кварталника? Пару непостійних, “сіреньких” сторінок.

За час її перебування з Учителем вийшло у світ три “нових” книги. Одна під авторством Тетяни Лисенко. (Повторена з “Мага Віри” біографія Пророка Лева Силенка з деякими змінами і додатками. А також нашої Священної Ради одобрення, про яке ми запізнали тільки діставши книгу.) Вихід цього твору сприяв тому, що ім’я нашого Пророка стали очорнювати на сторінках Українських газет. Тому немало посприяли і статті Світослави Лисенко у захист Учителя. Інші дві (книжки) трохи підправлені старі. (Може дійти, що вона і “Мага Віру” візьметься виправляти).

Не без Тетяниного підштовхування, Рідна Віра поступово замінюється “Силенкиянізмом”. При здоровому глузді, жодна людина не замінить рідну Віру з 10000-літньою історією на штучно створену – неорелігію – Силенкиянізм. Бо як його поєднаєш з вченням викладеним у “Мага Вірі”.

Та вона мало тим журиться, головне, що на теренах РУНВіри проростила свій “бізнес” – як осот серед городу. На які кошти книжки випущені – невідомо, і на чий рахунок йдуть гроші від їх продажу? Тільки не на розвиток РУНВіри!

Нажаль, з великим болем говоримо про це, через поганий стан здоров'я і старечу слабкість Учитель попав у повну залежність і контроль Тетяни Лисенко.

Чому Учитель ще до сих пір неспромігся поїхати на Україну? Можливо тому, що постійно залякують, загрозою Його життю на Батьківщині. Бо Тетяна Лисенко не хоче повертатись на Україну, до своїх батьків, до своєї доньки, їй непогано живеться і в Америці. Працювати вона нехоче,— бо **ідеалістка**. (Це її відповідь на пропозицію піти на роботу).

З Дажбожого благословення і в Ім'я РУНВіри, виходячи з вищевикладеного і на основі Статуту ОСІДУ РУНВіри (затвердженого 26-27 квітня 10980 року Дажбожого в Гемільтоні), де зазначено (ст.2, п.9):

Захист Єдності (Цілости ОСІДУ РУНВіри) є священною справою кожного члена ОСІДУ РУНВіри: і тому жодний достойний член ОСІДУ РУНВіри ні морально, ні матеріально, ні явно, ні неявно не підтримує тих осіб, які знеславлюють Статут (Основний Закон ОСІДУ РУНВіри) і прагнуть з тих чи інших причин чинити розлад і роз'єднання в духовно-організаційному житті ОСІДУ РУНВіри.

Ми – Священна Рада ОСІДУ при Святині “Оріяна”, на своєму засіданні від 16-го листопада 10997 року (1997р. Х.Л.), прийняли одностайно рішення:

- Позбавити, Тетяну (Світославу) Лисенко, членства в ОСІДУ РУНВіри при Святині “Оріяна” .

- Попередити Керівництво ОСІДУ РУНВіри в Україні (Голова - Б. Островський) , а також кожного голову окремих громад в Україні і Закордоном про те, що поки не буде припинена шкідлива діяльність Т. Лисенко, не брати до уваги наказів або рекомендацій, що йдуть від неї чи , наче б то, від імені Учителя.

З вірою в Дажбога і науку нашого Пророка Лева Силенка!

Сподіваємось , що наша спільна підтримка покращить здоров'я нашого Учителя і справа поширення РУНВіри буде й далі розвиватись.

Слава Матері Україні-Русі!

Священна Рада ОСІДУ РУНВіри при Святині “Оріяна” у складі:

Голова: *Рунтато Боголюб Свириденко*

Члени: *Рунмама Світана Свириденко
Рунтато Святослав Гуляк
Рунмама Лада Драпіко
Рунтато Володимир Богун*

Часопис “Світло Оріяни”

Якщо хочете придбати часопис “Світло Оріяни” в Америці,
просимо звертатися до редакції “Самобутньої України”
тел: (908) 647-1215

До Царства Духа Предків Рідних, останнім часом, відійшли від нас...

26 червня 1996 року: побратим *Кушніренко Михайло* – нар. 31 серпня 1904 року на Алтаї (в документі про національність написано: кубанський козак-українець)

4 листопада 1996 року: побратим *Фенько Роман* – нар. 12 вересня 1911 року на Харківщині

Обоє були нерозлучними друзями.

Разом прийшли до рідної віри і самовіддано працювали над її розвитком.

Могили їх на Свяорні, майже поруч.

Світла їм Пам'ять!

Видання РУНВіри:

1. Мара Віра
2. Святе Вчення
3. Бог і Релігія
4. Переоцінка Духовної Вартости
5. Священна Книга Обрядів
6. Навчання, Пісня, Молитви
7. Who Is Spiritual Teacher Lev Sylenko
8. Мара Врата

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

<i>Л. Драпіко</i>	<i>Б. Островський</i>
<i>С. Гулак</i>	<i>Б. Свириденко</i>
<i>Л. Фенько</i>	<i>В. Богун</i>
<i>Л. Лозова</i>	

Контакти РУНВіри:

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
P.O.Box 2064
Huntington, CT 06484
USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ
УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, ont M9C248
CANADA

Звертайтеся до редакції на адресу:

Редакція Самобутньої України
P.O.Box 60
Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: (908) 647-1215
eMail: marko@dppl.com

Думки авторів статей можуть
не збігатися з точкою зору редакції
або ОСІДУ РУНВіри.

Редакція застерігає право
скорочувати матеріали без згоди
авторів.